

det hele Samfund, og Landbruget yder sit Bidrag til Arbejdsløsheden i nogenlunde forholdsvis samme Udstrækning som Byerne. Jeg har hørt en Bykommunalmand hævde, at hvis Byerne kategorisk nægtede dem, der ikke havde Forsørgelsesret i de paa-gældende Kommuner, at faa Understøttelse af Hjelpekasserne, og hvis man gav dem Fattighjælp i Stedet, naar de trængte, og derefter hjemsendte dem til deres Forsørgelseskommune — hvis man i Byerne tog saa kynisk paa Menneskeskæbner, saa vilde Boligvanskelighederne, hævdede han, være ovre for Byernes Vedkommende, de vilde vælte mægtige Byrder fra sig i økonomisk Henseende, og disse Boligvanskeligheder og økonomiske Byrder, som derved vilde væltes bort fra Byerne, vilde da melde sig ude omkring i Landkommunerne. En saadan Kynisme er heldigvis ikke til Stede i Byerne, man har der større Respekt for Mennesker og Menneskeskæbner, end at man kun tager Hensyn til de økonomiske Følger, og jeg haaber heller aldrig, at en saadan Kynisme skal blive raadende i Bykommunerne. Jeg har dog villet sige dette for derigennem at meddele de Herrer Repræsentanter for Landbruget, at det er Samfundet som Helhed, det drejer sig om, og at man ikke kan indskrænke Krisen til at være en Bykrise, en Industrikrise eller lignende, thi det er en Krise for det ganske Samfund.

Den Ledelse af Arbejdsløshedsfonden, der foreslaas etableret, bliver efter min Opfattelse en Slags Overrigsdag. Alle de forskellige store og vigtige Spørgsmaal, som vi ellers plejer at afgøre her i Rigsdagen, Spørgsmaalet om, naar en Krise er ved at bryde ud, hvad der skal foretages overfor denne Krise, Spørgsmaalet om de Regler, der skal anvendes med Hensyn til Understøttelser af denne Krisefond — alt dette er Ting, som bør afgøres her paa Rigsdagen og ikke af tilfældigt nedsatte Kommissioner og Nævn. Rigsdagen bør ikke afgive sin Myndighed, naar det ikke er bydende nødvendigt, og her er det ikke paakrævet. En Krise vælter ikke ind ad Døren til os. Man vil altid nogen Tid i Forvejen kunne se, at en Krise vil indtræde, og som Følge deraf kan Rigsdagen samles og tage de fornødne Beslutninger for at kunne imødegaa en saadan Krise. Dette Forhold kan slet ikke paralleliseres med, hvad der skete under Krigen, hvor Forholdene vekslede næsten fra Time til Time, hvor det derfor var nødvendigt til Tider med ganske kort Varsel at foretage Foranstaltninger ikke blot

hurtigt, men hemmeligt, for at disse Foranstaltninger ikke skulde blive krydset af Handlinger fra anden Side. Det er derfor ikke nødvendigt at have en saadan Ledelse for denne Fond af Hensyn til at faa Spørgsmaalene afgjort hurtigt. Krisen melder sig ikke hurtigere end, at Rigsdagen vil kunne faa Tid til at samles og træffe sine Beslutninger. Jeg vil i Forbindelse med Omtalen af denne Fond paa-pege, at medens Arbejdsgiverne, naar Fonden har naaet et Beløb af 80 Mill. Kr., vil kunne faa deres Bidrag nedsat, staar der, saa vidt jeg i hvert Fald har kunnet se i Forslaget, intet om, at Arbejdsløshedskasserne ogsaa kan faa deres Bidrag nedsat eller eventuelt fuldstændig strøget. Arbejdsløshedskasserne skal nemlig indskyde disse Kassers særlige Fonds med nogen Begrænsning, og derefter skal der svares 5 pCt. af det som ordinært Medlemsbidrag indgaaede Beløb. Da dette interesserer mig levende, vil jeg spørge den højtærede Indenrigsminister: Hvad forstaaes der ved det som ordinært Medlemsbidrag indgaaede Beløb? Forstaaes der Medlemmernes Halvdel plus Statens Halvdel, for det er dog tilsammenlagt det ordinære Medlemsbidrag, uden hvilket Kasserne ikke kan eksistere? Er det deraf, de skal svare de 5 pCt., eller er det kun af Medlemmernes eget Bidrag? Men hvilken af Delene det nu end er, vil jeg slaa fast, at medens der kan blive en Standning i Arbejdsgivernes Ydelser, nemlig naar Fonden har naaet en vis Højde, staar der intet om, at Arbejdsløshedskasserne kan opnaa det samme. Det betyder altsaa paa den ene Side en forholdsvis større Pligt, nemlig Pligten eventuelt udstrakt over et længere Tidsrum, medens paa den anden Side Arbejderne saa godt som ingen Indflydelse har paa denne Fonds Ledelse. Det eneste faktiske, vi ved med Hensyn til Arbejdernes Andel i denne Ledelse, er, at vi kan faa en Repræsentant for Arbejdsløshedskasserne. Vi kan jo muligt faa en Repræsentant fra Rigsdagen — det vil jeg gaa ud fra —, saaledes som den politiske Konstellation er i Øjeblikket. Om vi kan faa en Repræsentant for Kommunerne, beror paa, om Ministeren vil udnævne en saadan; det er jo ham, der udnævner. Vi er altsaa kun sikre paa een eneste Mand som vor Repræsentant i dette Velfærdsudvalg, som i de vanskeligste Tider vil faa en saa uhyre Indflydelse. Jeg synes slet ikke derom. Jeg synes, det virker umiddelbart stødende paa ons Retsopfattelse. Skal vi være Part dèr ifølge